

Դանիելի Գիրքը — Քսանմեկերորդ համար

Չափով

Jeff Pippenger

2023-12-16

Մենք քննում ենք Եսայիայի քսանյոթերորդ գլուխը, որովհետև այն սահմանում է Եսայիայի հաջորդ գլուխների համատեքստը: Այդ հաջորդ գլուխները վերջին անձրևը ներկայացնում են որպես ճշգրիտ աստվածաշնչյան մեթոդաբանություն: Այդ մեթոդաբանությունը, երբ ճանաչվում և կիրառվում է, բացահայտում է մարգարեական պատգամը, որը, եթե ընդունվի, առաջ է բերում համապատասխան փորձառություն:

2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին այն երգը, որ պետք է երգվեր Աստծո նախկին ուխտի ժողովրդի՝ Յոթերորդ օրվա ադվենտիստ ժողովրդի մասին, այն է, որ նրանք շրջանցվում են որպես Աստծո ժողովուրդ, որովհետև չեն բերել այն պտուղները, որոնք Աստված նախատեսել էր, որ Իր այգին պիտի արտադրեր: Երգը պետք է հիմնված լիներ ուխտական հարաբերության վրա, որը ներկայացված էր այն այգով, որ Աստված տնկել էր, և նաև նրանց կողմից գայթակղության քարի մերժումով 1863 թվականին: Նրանք Լաողիկիա էին դարձել 1856 թվականին, և յոթ տարի, կամ «յոթ ժամանակ», կամ երկու հազար հինգ հարյուր քսան օր, Աստված մուտք էր փնտրում, սակայն նրանք 1863 թվականին դուրը փակեցին Նրա առաջ:

2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ից ի վեր նրանք խրճերի մեջ են կապվում՝ նախքան կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ Նրա բերանից ամբողջությամբ դուրս թքվելը: 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ից ի վեր ադվենտիզմին երգվելիք պատգամը Լաողիկեայի պատգամն է, որը այգու այն պատգամն է, որ պարունակում է գայթակղության քարը, որը փշրում է յուրաքանչյուրին, ով մերժում է «տեսնել» և «ճաշակել» պատվական քարը: Եսայիայի հատվածում Լաողիկեացիներին տրված խոստումն այն է, որ յուրաքանչյուր ադվենտիստ, ով ընտրում է ընդունել այս վերջին նախազգուշացումը, դեռ ժամանակ ունի «բռնելու» Քրիստոսի «զորությունից, որպեսզի» նրանք «խաղաղություն անեն» Քրիստոսի հետ, քանի որ Քրիստոսը դեռ պատրաստ է «խաղաղություն անել» նրանց հետ: Բայց կեսգիշերի աղաղակի ժամանակ, շուտով գալիք կիրակնօրյա օրենքից անմիջապես առաջ, այդ հնարավորությունը հավիտյանս ավարտվում է:

2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին սկսված ժամանակաշրջանում Աստված խոստացավ, որ նրանք, ովքեր «առաջներում ժողովուրդ չէին», «չոր երկրից արմատի պես» «արմատ պիտի գցեն», «կծաղկեն ու բողբոջեն և աշխարհի երեսը պիտի լցնեն պտղով»: Այն, ինչ պատճառ է դառնում, որ Հեսսեի արմատը ծաղկի ու բողբոջի, վերջին անձրևն է, որովհետև այն արմատը, որ պիտի ծաղկի ու բողբոջի, մարգարեաբար նախատեսված է լինելու բարձրացված դրոշմ, իսկ դրոշմ Հեսսեի արմատն է:

Եվ այն օրը Հեսսեի արմատը, որ պիտի կանգնի իբրև ժողովուրդների դրոշմ, նրան պիտի փնտրեն հեթանոսները, և նրա հանգիստը փառավոր պիտի լինի: Եսայիա

11:10:

Վերջին անձրևը պատճառ եղավ, որ Հեսսեի արմատը ծաղկի և բողբոջի՝ սկսելով 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ից, և շուտով վրա հասնող Կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ այդ արմատը ողջ երկիրը պտղով պիտի լցնի: Ես այիա մարգարեի քսանյոթերորդ գլխում հիշված Կիրակնօրյա օրենքը այն առաջնթաց պատմությունն է, որ ներկայացված է նաև Դանիելի գրքի առաջինից մինչև երրորդ գլուխներում: Վերջին անձրևը սկսեց ցողել, երբ ազգերը բարկացան 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին՝ երրորդ Վայի իսլամի արձակամար և ապա նրա անմիջական զսպամար:

«Այստեղ հիշատակված «այն նեղության ժամանակի սկիզբը» չի վերաբերում այն ժամանակին, երբ ժանտախտները պիտի սկսեն թափվել, այլ՝ մի կարճ ժամանակահատվածի՝ անմիջապես նախքան դրանց թափվելը, մինչ Քրիստոսը գտնվում է սրբարանում: Այդ ժամանակ, մինչ փրկության գործը մոտենում է իր ավարտին, նեղությունը պիտի հասնի երկրին, և ազգերը պիտի բարկանան, սակայն պիտի զսպվեն, որպեսզի չխանգարեն երրորդ հրեշտակի գործին: Այդ ժամանակ պիտի գա «ուշ անձրևը», կամ Տիրոջ ներկայությունից եկող զոռությունը, որպեսզի զոռություն տա երրորդ հրեշտակի բարձրաձայն ձայնին և պատրաստի սրբերին կանգուն մնալու այն ժամանակահատվածում, երբ պիտի թափվեն յոթ վերջին ժանտախտները»: Early Writings, 85.

Այս հատվածում Քույր Ուայթը հստակեցնում է, որ կա մի կարճ ժամանակաշրջան, երբ փրկությունը դեռևս բաց է: «Նեղության ժամանակը», որին նա անդրադառնում է, տարբեր է մեծ նեղության ժամանակից, որը սկսվում է այն ժամանակ, երբ փորձաշրջանը լիովին փակվում է: Առվենտիզմում այն իրավամբ կոչվում է «նեղության փոքր ժամանակ»՝ համեմատությամբ այն մեծ նեղության ժամանակի, որը սկսվում է, երբ Միքայելը վեր է կենում: «Նեղության փոքր ժամանակը» ներկայացնում է այն ժամանակահատվածը, երբ ազգային կործանումը սկսվում է շուտով գալիք կիրակնօրյա օրենքով և շարունակվում է մինչև փորձաշրջանի փակվելը:

2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ից մինչև Կիրակնօրյա օրենքը ձգվող պատմության մեջ առվենտիզմի վերջնական մաքրումն ու դատաստանը պատկերվում են որպես տեղի ունեցող «ցողման» ժամանակ՝ վերջին անձրևի ընթացքում: Այդ ժամանակաշրջանը, երբ վերջին անձրևը, որ նաև «զովացում»-ն է, սկսվում է որպես «ցողում», սակայն առաջ է գնում մինչև իր լիակատար թափումը՝ Կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ: Այդ ժամանակաշրջանում, որը սկսվում է այն ժամանակ, երբ երրորդ Վայի իսլամը բարկացնում է ազգերին, վերջին անձրևը սկսում է թափվել, և ոմանք ճանաչում են վերջին անձրևը և ընդունում այն, իսկ ոմանք չեն ճանաչում վերջին անձրևը: Ոմանք ճանաչում են, որ ինչ-որ բան տեղի է ունենում, սակայն չեն հասկանում, թե դա ինչ է, և պատրաստվում են դրա դեմ:

«Շատերը մեծ չափով չեն ընդունել վաղ անձրևը: Նրանք չեն ստացել այն բոլոր օրհնությունները, որ Աստված այսպես նախատեսել էր նրանց համար: Նրանք ակնկալում են, որ այդ պակասը պիտի լրացվի վերջին անձրևով: Երբ շնորհի ամենահարուստ առատությունը տրվի, նրանք մտադիր են բացել իրենց սրտերը՝

այն ընդունելու համար: Նրանք սարսափելի սխալ են գործում: Այն գործը, որ Աստված սկսել է մարդու սրտում՝ տալով Իր լույսն ու գիտելիքը, պետք է շարունակաբար առաջ գնա: Ամեն մարդ պետք է գիտակցի իր անձնական անհրաժեշտությունը: Միտքը պետք է դատարկվի ամեն պղծությունից և մաքրվի Հոգու բնակության համար: Մեղքի խոստովանությամբ և թողությամբ, ջերմեռանդ աղոթքով և իրենց Աստծուն նվիրումով էր, որ վաղ աշակերտները պատրաստվեցին Սուրբ Հոգու թափման համար Պենտեկոստեի օրը: Նույն գործը, միայն թե ավելի մեծ աստիճանով, պետք է կատարվի այժմ: Այն ժամանակ մարդկային գործակիցը միայն պետք է խնդրեր օրհնությունը և սպասեր, որ Տերը կատարելության հասցնի իր վերաբերյալ գործը: Աշխատանքը սկսողը Աստված է, և Նա էլ կավարտի Իր գործը՝ մարդուն կատարյալ դարձնելով Հիսուս Քրիստոսում: Բայց չպետք է անտեսվի այն շնորհը, որ ներկայացված է վաղ անձրևով: Միայն նրանք, ովքեր ապրում են իրենց ունեցած լույսի համաձայն, պիտի ավելի մեծ լույս ստանան: Եթե մենք օրեցօր չենք առաջադիմում գործուն քրիստոնեական առաքիլությունների դրսևորման մեջ, ապա վերջին անձրևի մեջ չենք ճանաչի Սուրբ Հոգու հայտնությունները: Այն կարող է թափվել մեր շուրջը եղած սրտերի վրա, բայց մենք այն չենք զանազանի և չենք ընդունի»: Վկայություններ սպասավորներին, 506, 507:

Վերջին անձրևը այժմ թափվում է, և կան այնպիսիք, որոնք ճանաչում են այն և, հետևաբար, ընդունում են այն, և կան այնպիսիք, որոնք չեն ճանաչում այն և, հետևաբար, չեն ընդունում այն: Վերջին անձրևը պետք է ճանաչվի, որպեսզի ընդունվի: Վերջին անձրևը միայն փորձառություն չէ, այլ այն փորձառություն է, որ առաջացվում է մի պատգամով, սակայն այդ պատգամը կարող է ընդունվել միայն այն ժամանակ, երբ գործադրվում է ճիշտ մեթոդաբանությունը՝ այդ պատգամը հաստատելու համար: Առանց ճանաչելու այն մեթոդաբանությունը, որով հաստատվում է վերջին անձրևի պատգամը, գրեթե անհնար է հասկանալ այն մարգարեական դասերը, որոնք ներկայացված են Դանիելի և Հայտնության գրքերում շարադրված թագավորությունների վերելքի և անկման մեջ:

Աշխարհին բարձրացված դրոշը Եսայիան նույնացնում է «Հեսսեի արմատի» հետ, և քսանյոթերորդ գլխում նրանք, ովքեր «Հակոբից են գալիս», «արմատ են գցում»: Նրանք, ովքեր «Հեսսեի արմատն» են, այնտեղ նաև նույնացվում են որպես «Իսրայել», և նրանք են, որ նախ ծաղկում ու բողբոջում են, ապա դրանից հետո պտղով լցնում աշխարհը: Բնության օրենքները չեն հակասում մարգարեության օրենքներին, որովհետև նույն Օրենսդիրն է ստեղծել թե՛ բնությունը, թե՛ մարգարեությունը: Նախքան բույսը պտուղ բերի, այն նախ պետք է դուրս գա ննջյալ վիճակից, ինչպես վկայում են նախ բողբոջները, ապա՝ ծաղիկները: Հոգևոր Իսրայելը, որ «Հեսսեի արմատն» է, ստանում է անձրևի աստիճանական հեղում: Այն սկսվում է «ցողումով» և հասնում լիակատար հեղման, երբ աշխարհը լցվում է այն պտղով, որ ներկայացվում է դրոշի կողմից:

Եսայիա քսանյոթերորդ գլխում անձրևի ցողման սկզբնակետը ներկայացվում է որպես տեղի ունեցող այն ժամանակ, երբ բողբոջները «ծլում են»: Երբ դրանք առաջին անգամ «ծլում են», անձրևը ներկայացվում է որպես թափվող «չափով»: «Չափով, երբ այն ծլում է»: 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին վերջին անձրևի ցողումը սկսեց թափվել «չափով»,

որովհետև այդ ժամանակ ցորենն ու որոմները, կամ իմաստուններն ու հիմարները, դեռևս խառնված էին իրար:

«Աստծո Հոգու մեծ հեղույմը, որ ամբողջ երկիրը լուսավորում է Նրա փառքով, չի գա, մինչև որ մենք չունենանք լուսավորված ժողովուրդ, որ փորձառությամբ գիտի, թե ինչ է նշանակում լինել Աստծո հետ համագոյ՝ ընդ աշխատակիցներ: Երբ մենք ունենանք ամբողջական, ամբողջ սրտով նվիրվածություն Քրիստոսի ծառայությանը, Աստված այդ փաստը կճանաչի Իր Հոգու անհաշիվ հեղմամբ. բայց դա չի լինի, քանի դեռ եկեղեցու մեծ մասը Աստծո հետ համագոյ ընդ աշխատակիցներ չեն: Աստված չի կարող հեղել Իր Հոգին, երբ եսասիրությունն ու ինքնահաճությունը այսքան բացահայտ են, երբ տիրում է այնպիսի ոգի, որ եթե բառերով արտահայտվեր, կարտահայտեր Կայենի այդ պատասխանը՝ «Մի թե ես իմ եղբոր պահապանն եմ»: Եթե այս ժամանակի ճշմարտությունը, եթե ամեն կողմից խտացող այն նշանները, որոնք վկայում են, որ ամեն ինչի վերջը մոտ է, բավական չեն արթնացնելու ճշմարտությունը գիտենալու հավակնող մարդկանց ննջած ուժերը, ապա այս հոգիներին կհասնի այնպիսի խավար, որը համեմատական կլինի այն լույսին, որ շողացել է նրանց վրա: Նրանց անտարբերության համար արդարացման նույնիսկ ամենափոքր տեսքն անգամ չկա, որը նրանք կկարողանան ներկայացնել Աստծուն վերջնական հաշվեհարդարի մեծ օրը: Նրանք չեն ունենա ներկայացնելու ոչ մի պատճառ, թե ինչու չապրեցին, չբայեցին և չաշխատեցին Աստծո խոսքի սուրբ ճշմարտության լույսի մեջ և այդպիսով իրենց վարքով, իրենց կարեկցանքով և իրենց նախանձախնդրությամբ մեղքով խավարեցված աշխարհին չհայտնեցին, որ ավետարանի գորությունն ու իրականությունը անհնար է հերքել»: Review and Herald, July 21, 1896.

Եսայիա քսանյոթերորդ գլուխը ներկայացնում է վերջին անձրևի թափման սկզբի պատմությունը, երբ արմատը բողբոջում է չոր երկրից, և ապա՝ մինչև այն պահը, երբ երկիրը լցվում է պտղով: Գլուխը ցույց է տալիս, որ «չափով, երբ նա ընձյուղ տա, դու նրա հետ պիտի վիճես»: Երբ վերջին անձրևը չափվում է որպես «ցողում», Քույր Ուայթը նշում է, որ վերջին անձրևը «կարող է թափվել մեր շուրջբոլորը եղած սրտերի վրա, բայց մենք այն չենք զանազանի և չենք ընդունի»:

Այսպես վարվելով՝ նա ներկայացնում է մի եկեղեցի, որը խառնված է նրանցով, ովքեր ճանաչում են անձրևի տեղալը, և նրանցով, ովքեր չեն ճանաչում այն: Նախորդ հատվածում նա ցույց է տալիս, որ երբ Աստված վերջին անձրևը թափում է առանց չափի, դա նշանավորում է այն պահը, երբ այլևս չկա իմաստուն և հիմար կույսերի խառնուրդ, ասելով. «Երբ մենք ունենանք լիակատար, ամբողջասիրտ նվիրում Քրիստոսի ծառայությանը, Աստված այդ փաստը կճանաչի Իր Հոգու անչափելի հեղմամբ. բայց դա չի լինի, քանի դեռ եկեղեցու ամենամեծ մասը Աստծո հետ համագործակից մշակներ չեն»:

Եկեղեցու առավել մեծ մասը, կամ եկեղեցու մեծամասնությունը, Մատթեոս քսանհինգում ներկայացված է որպես հիմար կույսեր, որովհետև աստվածաշնչորեն «շատեր» են կանչված, բայց «քիչեր»՝ ընտրված: Իմաստուններն ու հիմարները նախախնամությամբ զատվում են կեսգիշերյան ձգնաժամի ժամանակ, որը նախորդում

է շուտով եկող Կիրակիի օրէնքին: Այդ գատումը ձևավորում է մի ժողովուրդ, որը ապա կարող է ընդունել Հոգու լիակատար թափումը վերջին անձրևում և դառնալ «մի ազգ, որ ծնվում է մեկ օրում»: Ապա Հեսսէի արմատը կբարձրացվի որպէս դրոշ, և աշխարհը կլցնի պտղով:

Եսայիա քսանյոթերորդ գլուխը ցույց է տալիս, որ երբ վերջին անձրևը սկսեց թափվել «չափով», 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին, «դու նրա հետ պիտի վիճես»: «Չափով, երբ նա ծլի, դու նրա հետ պիտի վիճես»: 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ի իրադարձությունը անմիջապէս դարձավ բանավեճ աշխարհի և եկեղեցու մեջ: Մինչև այս իսկ օրը՝ ավելի քան քսան տարի անց, — դեռևս կան վիճաբանություններ ընդդէմ այն բանի, որ այդ իրադարձությունները վերագրվեն իսլամի գործողությանը՝ ի հակադրություն գլոբալիստական դավադրության որևէ ձևի: Վերջին անձրևի ցողման գալստյան հետ կապված բանավեճը սկսվեց 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին, սակայն այն բանավեճերը, որոնք շարունակվում են աշխարհում, այն «վիճաբանությունը» չեն, որ նույնացվում է Աստծո մարգարեական խոսքում: Այդ վիճաբանությունը վերաբերում է այնպիսի կանխասացություններին, ինչպիսին է հաջորդողը:

«Մի առիթով, երբ գտնվում էի Նյու Յորք քաղաքում, գիշերային ժամին կանչվեցի տեսնելու, թե ինչպէս էին շենքեր բարձրանում՝ հարկ առ հարկ, դեպի երկինք: Այս շենքերը երաշխավորվում էին որպէս հրակայուն, և դրանք կառուցվում էին փառավորելու իրենց տերերին ու շինարարներին: Ավելի բարձր և դեռ ավելի բարձր էին բարձրանում այս շենքերը, և դրանցում գործածվում էր ամենաթանկ նյութը: Նրանք, ում պատկանում էին այս շենքերը, իրենց չէին հարցնում. “Ինչպէ՞ս կարող ենք առավելապէս փառավորել Աստծուն”: Տերը նրանց մտքերում չէր»:

«Ես մտածեցի. “Օ՛, եթէ նրանք, ովքեր այսպէս են ներդնում իրենց միջոցները, կարողանային իրենց ընթացքը տեսնել այնպէս, ինչպէս Աստված է այն տեսնում: Նրանք կուտակում են հոյակապ շինություններ, բայց որքա՞ն հիմար է տիեզերքի Իշխանի աչքում նրանց ծրագրումն ու մտահղացումը: Նրանք սրտի և մտքի բոլոր ուժերով չեն ուսումնասիրում, թե ինչպէս կարող են փառավորել Աստծուն: Նրանք աչքից կորցրել են սա՝ մարդու առաջին պարտականությունը”»

«Երբ այդ վեհաշուք շենքերը բարձրանում էին, տերերը հավակնոտ հպարտությամբ ուրախանում էին, որ ունեն միջոցներ՝ դրանք գործադրելու իրենց անձր հաճեցնելու և իրենց հարևանների նախանձը շարժելու համար: Այն գումարի մեծ մասը, որ նրանք այսպէս ներդրել էին, ձեռք էր բերվել կորզումով, աղքատներին ճնշելով ու հարստահարելով: Նրանք մոռացել էին, որ երկնքում հաշվառվում է ամեն մի գործարք. այնտեղ արձանագրված է ամեն մի անարդար գործարք, ամեն մի խարդախ արարք: Ժամանակը գալիս է, երբ մարդիկ իրենց խարդախության և լկտիության մեջ կհասնեն այնպիսի սահմանի, որ Տերը նրանց չի թույլատրի անցնել, և նրանք կտվորեն, որ կա սահման Եհովայի երկայնամտությանը»:

«Հաջորդ տեսարանը, որ անցավ իմ առաջ, հրդեհի ահագանգ էր: Մարդիկ նայում էին բարձրահարկ և ենթադրաբար հրակայուն շինություններին ու ասում էին.

«Դրանք կատարելապես ապահով են»: Բայց այդ շինությունները այրվեցին, ասես կուպրից լինեին պատրաստված: Հրշեջ մեքենաները ոչինչ չէին կարող անել՝ կասեցնելու կործանումը: Հրշեջները անկարող էին գործարկել մեքենաները: Վկայություններ, հ. 9, 12, 13:

Ադվենտիստական եկեղեցին 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ից անմիջապես հետո ձգտեց աշխարհից թաքցնել այսպիսի հատվածներ: Ինչպե՞ս կարող էր սա չվերաբերել Նյու Յորք քաղաքին և այն ահռելի բարձր շենքերին, որոնցում հրշեջ մեքենաները չկարողացան կասեցնել դրան հաջորդած հրդեհները: Ինչպե՞ս կարող էր Ադվենտիստական եկեղեցու կողմից մարգարեուհու գրած համարվող այդ գրություններից մի այսպիսի հատված այդպիսի կատարման հետո տանիքներից չհռչակվել:

Վերջին անձրևի ցողման գալուստը, որը նշանավորում է մարգարեական «վեճի» գալուստը, միաժամանակ բացահայտում է նաև ադվենտիզմի վերջնական ապստամբությունը, որովհետև հենց այնտեղ է, որ նրանք լիովին մերժում են նրա հստակ և պարզ խոսքերը, որին իրենք նույնացնում են որպես մնացորդին տրված մարգարեուհի:

«Սատանան ... մշտապես ներմուծում է կեղծը՝ ճշմարտությունից հեռացնելու համար: Սատանայի ամենավերջին խաբեությունը կլինի Աստծո Հոգու վկայությունը անուժ դարձնելը: «Որտեղ տեսիլք չկա, ժողովուրդը կորչում է» (Առակաց 29:18): Սատանան հմտորեն կգործի՝ զանազան կերպերով և տարբեր միջոցներով, որպեսզի խախտի Աստծո մնացորդ ժողովրդի վստահությունը ճշմարիտ վկայության հանդեպ:»

«Վկայությունների» դեմ կրորբոքվի մի ատելություն, որը սատանայական է: Սատանայի գործելակերպը լինելու է եկեղեցիների հավատը դրանց հանդեպ խաբիլելը, և պատճառը սա է. Սատանան չի կարող ունենալ այնքան բաց ճանապարհ՝ ներմուծելու իր խաբեությունները և հոգիներին կապելու իր մոլորությունների մեջ, եթե Աստծո Հոգու զգուշացումները, հանդիմանություններն ու խորհուրդները ուշադրության առնվեն: Selected Messages, գիրք 1, 48.

Ե՛ւ ցորենի, ե՛ւ որոմների մարգարեական կապվելը սկսվեց 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին՝ Մարգարեության Հոգու դեմ ապստամբությամբ, որը նշանավորեց մի աստիճանական ապստամբության ավարտը, որ 1863 թվականին սկսվել էր Աստվածաշնչի դեմ:

«Մենք, որպես ժողովուրդ, դավանում ենք, որ երկրի վրա գտնվող բոլոր այլ ժողովուրդներից առաջ ունենք ճշմարտությունը: Ուրեմն մեր կյանքն ու բնավորությունը պետք է ներդաշնակ լինեն այդպիսի հավատի հետ: Մեզ վրա հենց հասնում է այն օրը, երբ արդարները, ինչպես թանկագին հացահատիկ, պետք է խորձերով կապվեն երկնային շտեմարանի համար, մինչդեռ ամբարիշտները, ինչպես որոմները, հավաքվում են վերջին մեծ օրվա կրակների համար: Սակայն ցորենն ու որոմները «միասին աճում են մինչև հունձքը»»: Վկայություններ, հատոր 5, 100:

Ինչպե՞ս կարող էր ադվենտիզմը անտեսել հետևյալ հատվածը, որը ուղղակիորեն ասում է, որ երբ այս շինությունները կործանվեին, Հայտնություն տասնութ, մեկից երեք համարները, պիտի կատարվեին:

«Արդյո՞ք այժմ լուր է տարածվում, թե ես հայտարարել եմ, որ Նյու Յորքը պիտի սրբվի մակընթացային ալիքով: Սա ես երբեք չեմ ասել: Ես ասել եմ, երբ նայում էի այնտեղ բարձրացող մեծաշեն շենքերին՝ հարկ առ հարկ. «Ի՛նչ ահավոր տեսարաններ պիտի տեղի ունենան, երբ Տերը վեր կենա՝ սաստիկ ցնցելու երկիրը: Այն ժամանակ կհաստատվեն Հայտնություն 18:1–3-ի խոսքերը»: Հայտնության տասնութերորդ գլխի ամբողջությունը նախագուշացում է այն բանի մասին, ինչ գալիս է երկրի վրա: Սակայն ես առանձնապես լույս չունեմ այն մասին, թե ինչ է գալու Նյու Յորքի վրա, միայն գիտեմ, որ մի օր այնտեղի մեծ շենքերը պիտի տապալվեն Աստծո գործության շրջելու և շուտ տալու հետևանքով: Ինձ տրված լույսից ես գիտեմ, որ կործանում կա աշխարհում: Մի խոսք Տիրոջից, նրա հզոր գործության մի հպում, և այս զանգվածեղ կառույցները պիտի ընկնեն: Այնպիսի տեսարաններ պիտի տեղի ունենան, որոնց ահավորությունը մենք չենք կարող պատկերացնել»: Review and Herald, July 5, 1906.

Խնդիրը, որին մենք այստեղ անդրադառնում ենք, այն չէ, թե արդյոք այս համարները կատարվեցին 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին, որովհետև դրանք, անշուշտ, կատարվեցին, այլ խնդիրը, որին մենք ձգտում ենք անդրադառնալ, այն «վիճաբանությունն» է, որ սկսվելու էր այդ ժամանակ: Վիճաբանությունը վերաբերում էր ճիշտ կամ սխալ մեթոդաբանությանը: Ադվենտիստական եկեղեցին 1863 թվականին սկսեց մերժել Ուիլյամ Միլլերի մարգարեական մեկնաբանության տասնչորս կանոնները, և այժմ նրանք հասել են այն կետին, երբ հնարավոր չէ գնել աստվածաշնչյան ուսումնասիրության մի գիրք, որ գրված լինի ադվենտիստ աստվածաբանների կողմից և բազմիցս չհաստատվի ուրացող բողոքականության և Հռոմեական կաթոլիկության աստվածաբանների կողմից: 1863 թվականից մինչև 2001 թվականը, և մինչև այսօր, այն մեթոդաբանությունը, որ սկզբնապես ներկայացված էր Ուիլյամ Միլլերի մարգարեական մեկնաբանության կանոններով, մի կողմ դրվեց հոգուտ Հռոմեական կաթոլիկության և ուրացող բողոքականության մեթոդաբանության: Մարգարեական «վիճաբանությունը», որ սկսվեց այն ժամանակ, երբ Հայտնություն տասնութ, առաջինից երրորդ համարները կատարվեցին, վերաբերում էր ճշմարիտ կամ կեղծ մեթոդաբանությանը:

Ես այիայի քսանյոթերորդ գլխի «վեճի» մեր քննությունը կշարունակենք հաջորդ հոդվածում:

«Մենք ինքներս պետք է իմանանք, թե ինչն է կազմում քրիստոնեությունը, ինչն է ճշմարտությունը, ինչն է այն հավատը, որ ստացել ենք, որոնք են աստվածաշնչյան կանոնները՝ այն կանոնները, որ մեզ տրվել են բարձրագույն իշխանությունից»: The 1888 Materials, 403.